

FEEST IN DIEREN

Ik had zojuist enige tijd voor een donker huis staan dralen zoals mij wel vaker overkwam nadat mij het lezen of pianospelen onmogelijk was geworden vanwege een vurige met misselijkheid en ademnood gepaard gaande drang mij in het ongewisse te storten: het ouderlijk huis te ontvluchten en een van mijn schoolkameraden te verlokken tot een dronken rondedans door het plaatsje waar wij woonden en schoolgingen; toen ik teleurgesteld de winderige herfstnacht trotserend over glinsterende kinderkopjes huiswaarts liep en gestoord werd in mijn overpeinzingen daar een knetterende brommer langs mij zwenkte, omkeerde en tot stilstand werd gebracht. Opgelucht constateerde ik dat het een viertakt betrof. Bijgevolg had ik niets te vrezen. Immers wordt dit type enkel bereden door jeugdige lieden van goede komaf. Was het daarentegen een cross-model geweest dan had ik hoogst waarschijnlijk met een matje van doen gehad, dan was het uitkijken geblazen. Matjes hebben in de nek lang en van voren kort haar, hangen rond in speelhallen en snackbars, doen aan vechtsporten en hebben het niet zo op ranke jongens van zeventien met lange jas, leren puntjesschoenen, verfijnde bril en dito gedachten. De berijder legde zijn brommer het zwijgen op. Ontdeed zich van zijn helm en streek aandachtig door zijn korte haar. 't Was Harro Henkemans! Voormalig klasgenoot en destijds compagnon bij het bestellen van warenhuizen. Ik had hem altijd benijd om zijn soepele gang, opgeruimdheid en durf.

'Dag Harro', zei ik verbaasd.

'Dag Marcel', repliceerde hij grijnzend.

Zijn opgewektheid trof me, hij leek me nog de oude. Ik complimenteerde hem met zijn brommer en informeerde naar zijn gesteldheid. Na een kort zwijgen waarin hij een weinig verzat en nogmaals door zijn haar ging zei hij:

'Zeg, ga mee naar een feestje in Dieren.'

Ogenblikkelijk stemde ik in met zijn voorstel en zette mij achterop zijn brommer. We knetterden naar het station, stalden de brommer, kochten een weekeindretourtje en haalden nog juist de laatste trein.

In de oude boemel was het lekker warm. De coupe hadden we voor ons alleen; we strekten de benen en legden onze voeten op de bank. Ik offerde hem een sigaret, hij gaf me een vuurtje en we spraken honderduit. Ik begreep dat zijn leven sinds hij op een andere school zat een voor mij onvoorstelbare wending had genomen. Dronkenschappen, discobezoeken, vriendinnetjes (vriendinnetjes, zei hij),

op kamers wonen, geld verdienen, dingen leren waar je iets mee kan en zijn drumstel stredden om de eer in zijn betoog. Opgewonden luisterde ik naar zijn verhalen. De rust die ik mezelf met moeite had opgelegd toen ik op huis aanliep, omdat er toch niets anders opzat dan lezen of slapen, schudde ik van me af. Dit onverwachte evenement maakte dat de hunkering naar buitensporigheden weer volop bloeide. Maar ditmaal zonder drukkende neveneffecten, mijn innerlijk vuur woede vrijuit! Ik bracht het gesprek op onze criminele activiteiten. Hoe wij in onschuldiger dagen met rode hoofden en chocoladerepen in onze mouw gepropt 't warenhuis kwamen uitgelopen en het dan meteen op een rennen zetten. En eens bibberend van angst hadden ingebroken bij een bouwkeet, een koffie zet apparaat hadden gemold en berouwvol maar voldaan naar huis waren gekeerd. We staken nog een sigaret op. In de weerspiegeling van de ruit zag ik zijn grinnekende gezicht.

'Ik ga flink dronken worden', zei hij.

We stapten uit op een oud stationetje. De hemel was opgeklaard, er heerste een strak volle maan en de wind sloeg ons om de oren. Zwijgend liepen we door de ruime lanen met oude bomen en grote villa's. De pantjes van mijn jas flapperden sierlijk en Harro floot tegen de wind in. Er brandde nog licht in de meeste huizen, voor ons uit dwarrelden enkele herfstbladeren en uit de verte klonken discodreunen. We sloegen linksaf en zagen aan onze rechterzijde een hel verlicht huis. De gordijnen waren open; de beslagen ramen en het gazon lichtten op in groen rode flikkering. Aan het tuinhek waren bontgekleurde ballonnen bevestigd, in de struiken pal achter het tuinhek en in een spar middenin de voortuin hingen serpentines. Op het pad dat naar de voordeur leidde had men confetti gestrooid, omdat het geregend had was het blijven liggen. De stoep voor het huis stond vol brommers en fietsen. Knarsend ging het tuinhek open en klapte hard weer dicht, knisperend liepen we over 't grindpad naar de voordeur. Harro liep voorop. Vanuit de garage naast het huis kwam het gesmoorde blaffen van een hond. In mijn buik voelde ik een aangename spanning.

Met een zwaai werd de deur geopend, de muziek nam in hevigheid toe; badend in het licht stond voor ons een lachend heerschap. Zijn haren waren doorweekt, het zweet droop van zijn smoel.

'Kom binnen!', riep hij en verdween.

Ik sloot de deur. Harro trok zijn jas uit en hing hem over de andere jassen heen aan de kapstok. Ik volgde zijn voorbeeld. Hij verdween tussen de feestende massa in de woonkamer. Ik stak een sigaret op en ging een kijkje nemen in de keuken. Lekker

strak, geen nonsens, klassieke ijskast en naast het aanrecht een ruime hondenmand. In de ijskast vond ik een batterij frisdranken en flessen rode en witte wijn. 'Mooi zo' dacht ik. Ik tipte wat as in de hondemand, mijn oog viel op een minicactus op de vensterbank. 'Niet vergeten mee te nemen, maar nu eerst bier.' Ik ging door de achterdeur naar buiten, het gazon verdween in een peilloos donker. Naast de achterdeur stonden twee manshoge pilaren van op elkaar gestapelde kratten bier. Op m'n tenen staand viste ik een flesje op, ontpopte de beugel en zette hem op m'n mond; ik slenterde een stukje de tuin in. Voordat ik mij in het feestgedruis zou wagen moest er iets kapotgemaakt worden, liefst een tuinkabouter of een stepje. Het einde van de tuin was nog steeds niet in zicht, nieuwsgierig geworden liep ik nog wat door. Moest op een gegeven moment een vijvertje omzeilen, ontdekte een composthoop, drong door wat infernale struikjes en bereikte eindelijk de schutting. Achter de schutting liep een breede laan. Ik gooide 't lege bierflesje over de struikjes richting composthoop en krom zonder kleerscheuren over de omheining. Tot mijn genoegen stond er een telefooncel aan de overkant.

'Politie Dieren met Meulenhof', bromde een jovele stem.

'Ja, goede morgen. U spreekt met Babbelich', zei ik. 'Op de Huzarenlaan nr.12 wordt een feest gegeven. Het is nu al 2 uur in de morgen, meneer. De hele buurt heeft er last van!'

'We komen kijken meneer. Dank u vriendelijk.'

'Die rottige jeugd meneer!' zei ik nog maar had geen zin meer.

Snel stak ik de straat over, knikte even naar de maan en hees me de schutting over. Wurmden me door het struweel en holde over het natte gras naar de achterdeur. Ik klopte een groene veeg van m'n broek en sloeg m'n handen schoon. Ik had het koud gekregen, het was schoon tijd om me onder de mensen te begeven.

Bij de achterdeur moest ik uitwijken voor een kraaiend stelletje. Toen ze mij gewaar werden vielen ze stil; keken me even droevig aan, namen elkaar bij de hand en bewogen zich wankelend en giegelend de tuin in. Ik wrong me door de allom aanwezige mensen, m'n bril besloeg. Er zette een nieuw nummer in, terstond ging er een enthousiaste deining door de kamer: degene die hadden gezeten stonden op en iedereen zong mee. Ik moest Harro hebben. Harro die altijd iedereen kent. Een glas viel kapot, gejoel, draaiende heupen om me heen, maar geen Harro. Ik liet me van de ene naar de andere dansbare hoek sleuren, 't was duidelijk dat m'n reeds verder heen was dan ik. Ergens in de voorkamer koppelde ik los, ging in een nisje staan en

wreef de condens van m'n bril; zette hem weer op m'n neus en zag Harro. Hij zat op de vensterbank en sprak met een naar het mij toescheen onbeduidend meisje. Toen hij mij gewaar werd wenkte hij. Ik werd voorgesteld aan het meisje. Schaapachtig keek ze me aan, gaf een slap handje en mompelde iets onverstaanbaars.

'Vermaak je je een beetje', schreeuwde Harro lachend. Ik concludeerde dat hij reuze in zijn nopjes was.

'Mooie ijskast hebben ze hier'. zei ik.

'Wat', schreeuwde hij.

'Dat ze hier een goeie ijskast hebben!'

'Ja', zei hij en keek naar het meisje naast hem op de vensterbank. Harro veerde op en sloeg zijn rechter arm rond mijn schouders, maakte van zijn linker hand een kokertje, plante deze op m'n oor en fluisterde:

'Dit meisje hier is het vriendinnetje van Michelle, het mooiste meisje op het feest, echt een top wijf.'

'I see', zei ik.

'Jullie een sigaret?', vroeg ik en hield hen 't open pakje Marlboro voor. Zonder gepruts pakten ze een sigaret uit het pakje. Ik ging naast Harro, helemaal in de hoek, tegen de gordijnen aan zitten. Stak ook een sigaret op, kruisde mijn benen, blies de rook uit en keek rond. Soms sprak Harro met het meisje, zij knikte dan verveeld en gebaarde veel. Ik probeerde mijn hoofd stil te houden en niet als Harro en 't meisje op het ritme van de muziek mee te bewegen.

't Nummer was ten einde. Men barste uit in kollektief gejoel. Luidruchtig zochten een aantal mensen hun weg naar de zithoek in de voorkamer. De eerste dreunende akkoorden van het volgende nummer klonken en weer roerden zich de feestende tieners. Harro sprong overeind en wierp zich temidden van het gewemel. 't Meisje naast mij keek me aan met een verbaasd toetje, schoof naar me toe en begon in m'n oor te schetteren.

'Moet je opletten', zei ze. 'Nu gaat 'ie proberen Michelle te versieren. Maar hij krijgt d'r toch niet.'

Ik wist niks te zeggen dus knikte maar en ging geïnteresseerd naar het gedans turen. Ze boog zich weer naar me toe en zei:

'Zie je dat meisje met dat rode lange haar, dat is Michelle.'

Ik zag niks. Nam m'n bril af om de glazen schoon te veegen.

'Kijk daar', ze wees naar een uithoek van de kamer. 'Met al die rot jongens om zich heen'.

Inderdaad zag ik nu een roodharig meisje. Om haar heen een stuk of wat jongens, waaronder Harro. Allemaal sloofden ze zich enorm uit, dat zag ik wel. Draaiden pirouettes, lieten zich door de knieën zakken, bogen naar voren en naar achter. Michelle leek zich er weinig van aan te trekken. Ze dansde beheerst, vanuit haar heupen, de armen langs haar lichaam. D'r haren golfdent rond d'r schouders.

"t Is net een paringsdans", zei ik tegen 't meisje. Ze reageerde niet en nam een flinke slok van een wit goedje.

'Is zij je vriendin?', vroeg ik.

Ze knikte voor zich uit en trok haar knie op.

Nu gaat ze me argwanend aan kijken, dacht ik, maar dat deed ze niet. Ze zette met een ferme kets haar glas op de vensterbank en begon wild te zwaaien. Michelle maakte zich los uit het dansgebeuren en kwam naar ons toe gelopen. In het schemer duister kwam haar slanke gestalte naderbij. Ze had een zwart pakje aan, een gebloemde panty en suede pumps. Ze omzeilde een in zichzelf gekeerde danser, en via een boogje om een grijnzende dronken sufferd kwam ze tenslotte voor ons te staan.

Met grote knipperende ogen keek ze van mij naar d'r vriendin.

'Willen jullie een sigaret', vroeg ik.

D'r vriendin knikte van nee, sloeg zich op de knieën, stond op en liep in de richting van de gang.

Michelle frummelde een sigaret uit het pakje, sloeg haar haar naar achter, boog zich naar voren met de sigaret in d'r mond en keek met schele geconcentreerde ogen naar het puntje van haar sigaret.

Ik gaf haar een vuurtje en we zwegen. Naarstig zocht ik naar woorden. Plotseling begon ze te giechelen.

'Wat', vroeg ik verbaasd.

'Niks', zei ze zacht en pufte een iel wolkje rook uit. Ze begon me onderzoekend aan te kijken. Ze leek een poes. Een poes die iets van je wil.

'Iets drinken?', vroeg ik schor.

Ze knikte.

Ik maakte me los van de vensterbank en liep in de richting van de keuken met in m'n rug haar poezenblik. Aldaar trof ik een aantal blowende figuren, ze keken me een ogenblik lijsig aan en ik begon in de keuken kastjes te rommelen. Daar wordt vaak een extra voorraadje drank aangelegd, wist ik, voor de volgende ochtend, om het opruimen draaglijk te maken. Met een fles Bailey's en twee cola glazen kwam

ik terug en wurmde me door het gedoe in de kamer. Vanaf de plek waar we gestaan hadden keek ik rond. Weg was ze. Verslagen ging ik op de vensterbank zitten.

'Joehoe', klonk haar stem. 'Hier ben ik'.

Sullig slenterde ik naderbij, niet wetende wat komen zou. Zwijgend ging ik naast haar op de sofa zitten en schonk de glazen vol.

'Goed goedje', zei ik en reikte haar het glas.

't Is net melk', zei ze en zette voorzichtig 't glas aan d'r mond.

Met horten en stoten kwamen we tenslotte te spreken over heel gewone dingen. Ze zei me dat ze in de vierde klas van het VWO zat. Dat ze het beste meisje van de klas was, in leren dan voegde ze er aan toe. Dat ze aan turnen deed en het net had uitgemaakt met haar vriend.

'Omdat 'ie een eikel is, gewoon een eikel.'

Ik bleef maar informeren naar haar doen en laten, het geen haar leek te verbazen.

'Dat je dat interesseert', zei ze op een gegeven moment. 'Jij zit toch ook op school. Op een sport.'

Ik schonk de glazen nog eens vol, de bank drukte zich steviger tegen ons aan, we werden zwaarder en in ons hoofd licht.

'Jij bent tenminste niet zo als de rest', zij ze. Stond wankelend op, pakte me bij m'n mouw en zei fluistered:

'Kom. Ik moet naar de WC. Je moet me begeleiden'.

Blij met deze rol pareerde ik de afgunstige blikken, zwaar hing ze aan mn arm. We schuifelden de gang in en vonden tegenover de keuken de badkamer.

Ze sloot de deur achter ons en liep op de wastafel toe. Ik ging op de wasmand zitten en stak een sigaret op. Michelle had inmiddels 't kastje met spiegeldeurtjes boven de wastafel geopend en rommelde tussen de flesjes, doosjes en potjes.

'Ik moet helemaal niet plassen, hoor', zei ze. Haalde een bus haarspray te voorschijn en spoot in mijn richting.

'Oh', zei ik en ging de figuurtjes op de tegeltjes bestuderen. 't Soort krabbeltjes dat je ook in hoekjes van agenda's en adressenboekjes treft. Ik stond op. Michelle was haar tanden aan het poetsen. Ik ging tegen de muur naast de deur staan en keek naar haar wiebelende kontje. Door 't dunne zwarte pakje kierde 't begin van haar bilspleet, ze kwispelt dacht ik.

'Michelle'

'Mm', murmelde ze zonder op te kijken.

'Je kwispelt'.

Ze stopte even met poetsen en ging verwoed weer verder. Draaide de kraan open en spooog met een bescheiden geluidje haar mond leeg. Ik wendde me af en ging de structuur van het douchehok bekijken, zij gorgelde.

Vanuit de gang klonken opgewonden stemmen. Er werd op de deur gebonsd. Ik merkte dat ik tergend nuchter was geworden en draaide me om naar Michelle. Zij sloeg geen acht op het aanhoudende gebonk en geroep. Ze nam haar mond af aan een blauwe handdoek met ankertjes, liet hem uit haar handen op de grond glijden en kwam naar me toe gelopen.

Ze pakte me in m'n buik en duwde me het douchehok in, drukte me tegen de muur, keek me even strak aan en knalde haar mond tegen de mijne. M'n hele mond gevuld met haar tong, kneepjes in m'n zij, haar rustige lange ademstoten en het gebonk en geschreeuw op de achtergrond.

'Doe je sigaret weg', zei ze.

'O ja', mompelde ik en wierp de peuk richting doucheputje. Klemde haar weer in m'n armen, ging iets door m'n knieën en concentreerde me op haar warme tong. Ze slaakte zoete kreetjes, perste me nog heftiger tegen de muur. Als een koalaberenjong hing ze om m'n nek. 't Was een kwestie van leven of dood, leek het wel.

Begerig begon ze m'n overhemd uit m'n broek te sjarren, onderwijl nog steeds met d'r tong zowat tegen m'n huid. Driftig wreef ze met haar warme hand over m'n rug en floepte opeens met een vinger onder het elastiek van m'n boxershort. Ik had mijn rechter hand op haar kontje gelegd, m'n andere hand in haar nek. Stiekem spiedde ik tussen mijn halfgeloken oogleden naar de hare, ze waren gesloten, zo als het hoort.

Plotseling werd ik Harro gewaar. Michelle merkte mijn reactie en maakte zich van mij los. Ik trad uit het douche hok.

Harro stond vrijmoedig te pissen. Bij de open deur hingen een stuk of wat jongens, wierpen nieuwsgierige blikken naar binnen maar dorsten niet naar binnen te gaan. Ik ging op de rand van het bad zitten, Michelle kwam giegelend op schoot en begon me over m'n bol te aaien.

'Dag Harro', zei ik.

'Dag Marcel', zei hij met een zelfde intonatie. Schudde af, trok door en draaide zich naar ons om. Begon demonstratief zijn gulp dicht te knopen en keek met zijn pretoogjes van Michelle naar mij.

'Jullie vermaken je wel, zie ik. Maar jullie hebben wat gemist, hoor. De smeris is zojuist langsgeweest. Of het wat zachter kon enzo. Dinges, die het feest geeft, flipte

helemaal, begon te schelden en is bijna meegenomen naar het bureau. Nouja, ik zie jullie nog wel.

Kwiek beende hij de badkamer uit en ging op de gang staan praten met de aldaar samengeschoolde jongens.

'Laten we hier weggaan', zei Michelle.

Als helden werden we uitgelaten. Michelle's vriendin drukte zich tegen me aan, gaf een tikje op m'n kont, zei dat ze verrukt was van m'n bril en dat ik goed op Michelle moest passen. Gelaten onderging ik haar beurt. 't Kon me allemaal weinig meer schelen. Ik had het mooiste meisje van het feest geschaakt, dat was genoeg.

Harro feliciteerde me nog. Een of andere malotige bal klopte me op m'n schouder en zei dat hij alleen om Michelle te versieren dit feest op touw had gezet, dat ik een toffe gozer was en begon me zelfs te bedanken.

'Dat had ik even nodig', zei 'ie

Even schoot er door me heen dat dit alles een setup was en ik haar alsnog kwijt zou raken in het gedrang. Maar goddank, daar kwam zij los uit een kring kwetterende vriendinnen en pakte me bij m'n arm. Een onwaarschijnlijk mooi meisje rijker stapte ik over de drempel, de wonderschone frisse ochtend in.

Het daagde in het oosten. Pruisisch blauw rukte op en verdrong steeds meer het ultramarijn. Grote bruine en kleinere gele herfst bladeren dwarrelden met ons op. We hadden onze pas op elkaar afgestempd en luisterden naar onze voetstappen die klonken als van een persoon. We zeiden niets, dat hoefde ook helemaal niet, enkel giechelde Michelle soms een beetje voor zich uit. Op het perron troffen we een aantal slaperige burgers die wachtten op de eerste trein. We liepen gearmd naar het achterste bankje, men volgde ons met de ogen, Michelle zuchte verveeld.

't Bankje voelde koud en er was nog steeds niets gezegd. Ik begon lichtelijk ongerust te worden, maar Michelle oogde kalm en tevreden. Ze leunde met haar hoofd tegen m'n schouder. Haar rode haren hingen langs haar slapen naar omlaag en draperden haar hals. De ogen gesloten, ze leek te slapen.

'En nu', vroeg ik. 'He', zei ik in d'r oor en bewoog mijn schouder. Loom opende ze haar ogen, knipperde en keek me schuin aan.

'Nu ga ik je m'n telefoonnummer geven', zei ze zacht, geeuwde en ging recht op zitten. Begon haar jaszakken uit te kammen en haalde een roze balpoint en een bierfiltje te voorschijn. Schreef met grote blokletters haar adres op en overhandigde mij 't bierfiltje.

'Hier', zei ze en nestelde zich weer tegen mn schouder, knorde en streek met d'r

pink over d'r wang.

De ochtend lucht prikte in m'n neus, in de verte blafte een hond, onze buurman raspte met zijn voet over de stenen tegels van 't perron, iemand kuchte. Ik opende mijn ogen en zag dat men was opgestaan en met de hoofden naar de aanrijdende trein gericht op ons toe kwam geschuiveld.

Michelle en ik stonden ook op en wachtten tot iedereen was ingestapt. De blik van de conducteur en een snelle zoen.

'Ik bel je', zei ik en stapte de trein in. Ze zwaaide en voor me sloten zich de deuren. Ik wuifde terug en de trein zette zich in beweging.

Ik ging op het klapstoeltje naast de trein deuren zitten en stak een sigaret op. Streckte m'n benen, wiebelde met m'n tenen en keek naar de traag voorbij glijdende braakliggende akkers onder een hoge flodderig verwaaide hemel en slaakte een lange tevreden zucht. 't Monotone ritmische geraas hamerde m'n gedachten weer op een rijtje. De voorbije nacht gleed van me af, 't was alsof ik me in een warm ruim bad liet zakken. Ik wist me omringd door een heerlijke warme waanzin.

november '93